

Pradžios žaidimas

Plaustas

Priemonės: muzika, didelis medžiagos gabalas.

Eiga: Patalpos viduryje patiesiama medžiaga – „plaustas“. Visi žaidėjai vaikšto aplink – plaukia vandenyje šalia „plausto“. Kai vadovas nutildo muziką, visi žaidėjai turi sutilpti ant „plausto“. Muzikai vėl pradėjus groti, žaidėjai gali ramiai nulipti. Kol groja muzika, vadovas uždengia (sulenkia) dalį medžiagos – ant „plausto“ lieka mažiau vietos. Taip kartojama tol, kol žaidėjai sugeba sutilpti ant „plausto“.

Šarados

Tegul visi susėda ratu. Vadovas kiekvienam į ausį tyliai pasakys vieną žodį. Niekas negali prasitarti, koki žodį girdėjo. Vadovas vaizduoja, kad visiems sako skirtingus žodžius. Kai visi jau žino žodį, vadovas duoda ženklą ir kiekvienas vaizduoja tą žodį, kurį girdėjo. Nepasakykite to žodžio, kol visi ratu nepavaizduos, ką girdėję.

Aptarkite, ką apie tvirtumą atskleidė šis žaidimas. Ar visi darė tą patį? Visi drauge suformuluokite „tvirtumo“ apibrėžimą.

Pradžios malda

Viešpatie,

Tikiu Tave, – sustiprink mano tikėjimą.

Pasitikiu Tavimi, – padidink mano viltį.

Myliu Tave, – leisk man vis labiau Tave mylėti.

Gailiuosi, – padėk man nuoširdžiai tą daryti.

Tau atiduodu savo mintis, kad apie Tave mąstyčiau, savo žodžius, kad apie Tave kalbėčiau, savo darbus, kad jie būtų skirti Tau; savo kentėjimus, kad kentėčiau iš meilės Tau.

Tikiu Tave, Dieve Tėve. Nors šiame pasaulyje vyksta karai ir nesiliauja badas, nors jis apimtas baimės ir kančios, neapykantos ir žiaurumo, bet aš tikiu, kad Tu gali tai nugalėti.

Tikiu Tave, Jėzau Kristau, vienatini Dievo Sūnau, mūsų Viešpatie. Nors mano gyvenimas kupinas savimeilės ir pykčio, paviršutiniškumo ir tuštybės, įvairiausių norų ir geismų, bet aš tikiu, kad Tu esi mano gyvenimo Viešpats.

Tikiu Tave, Šventoji Dvasia. Nors mano mintis drumsčia abejingumas ir netikrumas, nepasitenkinimas ir prieštaravimai, išdidumas ir tingumas, bet aš tikiu, kad Tu, Dievo Dvasia, gali jas nuskaidrinti, gali suteikti man tvirtumo nugalėti visa kas skiria mane nuo Taveš.

Kviečiame Jus šį mėnesį naudoti šią maldą, kaip asmeninę maldą ir melstis ja kiekvieną dieną. Ypatingai prašant Šv. Dvasios suteikti tvirtumo, tam, kad niekuomet neišsižadėtume savojo tikėjimo.

Įvadinis žodis

Apie Šventosios Dvasios Tvirtumo dovaną

Šį mėnesį pasidalinti mintimis apie **Tvirtumo** dovaną yra prasminga. Pirmiausiai dėl to, kad tebesitęsia gavėnios laikotarpis. Jis prasidėjo nuo pelenų, nuo žodžių apie dulkes, kuriomis taps visa kas gyva, o tai primena trapią žmogaus prigimtį reikalingą **sustiprinimo**. Antra priežastis ta, jog šį mėnesį švęsime Velykas, kai Dievo **visagalybė** triumfuos virš pasaulio blogio, o prisikėlimo **galia** amžiams sunaikins mirtį.

Tačiau, iš pradžių apie gavėnią, kuri primena kelionę per dykumą. Čia daug išbandymų, pagundų, nuodėmės svorio pajautimo, įvairiausių atsisakymų ir atgailos. Kartais viskas atrodo per daug sunku ir be prasmės, todėl neretai užsinorime grįžti atgal prie įprasto gyvenimo, jo ipročių ir tiesiog nebesivarginti. Tačiau, paklauskime savęs iš tiesų gal vis dėlto verta pabandyti pereiti tą dykumą, kad kartu su Viešpačiu užkoptume į „atsimainymo“ kalną, - rašo vienas kunigas¹. Juk nėra išbandymų, kuriuose Viešpats mus paliktų vienus. Jis mums siunčia šv. Dvasią, kuri nešiojamės kaip lobį savo moliniuose induose, ir kuri prašantiems suteikia **tvirtumo** dovaną, kad būtų aišku „jog **galybės** gausa plaukia ne iš mūsų, bet iš Dievo“ (pgl. 2 Kor 4, 7). Vertėtų prisiminti dvi Senojo Testamento figūras, kurios neatsiejamos nuo įvykių dykumoje, bet kurios taip pat buvo šalia Jėzaus Jo atsimainymo metu. Tai Mozė ir Elisas. Iš pradžių Mozė mums pristatomas kaip be galo kuklus ir netgi pilnas baimės priimti misiją iš Dievo. „Kas aš toks, kad galėčiau eiti pas faraoną ir net išvesčiau izraeliečius iš Egipto?“ (Iš 3, 11, taip pat Iš 4, 10.13), - sakė jis. Tačiau Dievas **sustiprino** Mozę suteikdamas jam **tvirtumo**; todėl jis ne tik išvedė Izraelį iš Egipto nelaisvės, bet dar ir rūpinosi visais savo tautiečiais 40 metų dykumoje. Jam rūpėjo, kad jo žmonės liktų ištikimi Viešpačiui ir Jo pažadui bei saugiai pasiektų Pažadėtąją žemę. Laiške Žydams, minint jo didį tikėjimą, štai kaip rašoma apie Mozę: „Tikėdamas jis paliko Egiptą ir **nepabūgo** karaliaus rūstybės. Jis **liko nepajudinamas**, tarsi regėtų Neregimąjį“ (Žyd 11,27).

Kita Senojo Testamento figūra neatsiejama nuo Jėzaus atsimainymo įvykio (Mt 17, 1-8) yra pranašas Elisas. Po Baalo pranašų išžudymo ant Karmelio kalno jis buvo priverstas bėgti nuo Jezabelės keršto ir pasislėpė dykumoje. Ten išsigandęs šaukėsi mirties sakydamas: „Gana! Nūn, Viešpatie, imk mano gyvastį, nes aš nesu geresnis už savo protėvius“ (1 Kar 19,4). Tačiau ir šį ištikimą savo tarną Viešpats **sustiprino** bei liepė jam 40 dienų keliauti į Horebo kalną (19,8). Tuo norima priminti, kad Dievas **nepaliko** savo pranašo nerime ir neviltyje, bet rūpinosi juo, **duodamas jėgų** ilgai kelionei į naują ir gilesnį Dievo **visagališkumo** išgyvenimą. Horebo kalne Viešpats prabyla Elijui „švelniu tylos balsu“ (1 Kar 19,12), o tai prilygsta šv. Dvasios paguodai.

Dabar vertėtų stabtelėti, prieiname prie išvados: Dievas visuomet pasirenka tai, kas pasaulio akimis žvelgiant yra silpna ir nevertinga, bet tas silpnumas Jam niekada nėra kliūtis savo **visagalybei** apreikšti. Jei gyvename su Dievu, rašo apaštalas Paulius: „mes esame slegiami, bet **nesugniuždyti**; mes svyruojame, bet **neprarandame vilties**. Mes persekiojami, bet **neapleisti**; mes parblokšti, bet **nežuvę**“ (2 Kor 4, 8-9).

Dabar norėtusi prisiminti vėlykinį slėpinį, kur kančia ir mirtis negali būti suprastos be prisikėlimo. Dievas tarsi dar kartą norėjo pasauliui apreikšti, kad išorinis pralaimėjimas tėra būdas dar didesnei Dievo Meilei ir malonei išsakyti. Laiške Filipiečiams skaitome, kaip pats Jėzus, turėdamas Dievo prigimtį, godžiai nesilaikė savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė pats save, kad taptų panašus į žmones (pgl. Fil 2, 6-7). Jis priėmė silpną žmogaus prigimtį, bet tam, kad ją atpirkęs mirtimi ant kryžiaus, gražintų tai prigimčiai pirmą kartą kilnumą arba kaip pirmieji Bažnyčios Tėvai sakydavo – tą prigimtį sudievinę... Be to, savo mirtimi ant kryžiaus ir prisikėlimu iš numirusiųjų, Jėzus amžiams nugalėjo mirtį, kurios **nebereikia bijoti**.

Krikščionys, priversti kentėti, per visus amžius sėmėsi stiprybės iš Vėlykų slėpinio. Savo kančiomis supanašėję su Kristumi, tačiau vilties stiprinami, jie žinojo jog žengia į prisikėlimą. Daugelis tikinčiųjų ryždavosi ir tebesiryžta kankinystei, o tai ne kas kita kaip **tvirtumo** aktas. Savuoju tikėjimu jie **drąsiai pasipriešina blogiui** ir iš meilės Kristui **prisiima kančią**. „Todėl kankinystė, kuria mokinyms **tampa panašus į Mokytoją, laisvai prisiėmusį mirtį už pasaulio išganymą**, Bažnyčios yra vertinama kaip nepaprasta malonė ir aukščiausios meilės įrodymas“². Kankinystė nebūtinai turi būti kruvina; šiandien, nenorėdami daryti kompromisų su pasaulio dvasia, mes galim patirti persekiojimą, pajuoką ir pan. Apštalas Jonas savo evangelijoje rašys: „Pasaulis jūsų nekenčia, kadangi jūs nesat iš pasaulio... Jei persekiojo mane, tai ir jus persekios“ (15, 19-20). Arba dar kitoje vietoje: „Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo. Bet kas **ištvers** iki galo, bus išgelbėtas“ (Mt 10, 22). Tokiomis sunkumo akimirkomis tiesiog svarbu melsti šv. Dvasios **tvirtumo** dovanos, nes ji duoda **stiprybės išsilaikyti gerame, atlaikyti gyvenimo išbandymus, vykdyti savo pareigas, atsilaikyti prieš spaudimą**. Šią **tvirtumo** dvasią kiekvienas iš mūsų jau esame gavę

¹ Kun. Darius Vasiliauskas, „Gavėnia - krikščionio kelionė su Kristumi“, Artuma'97, nr. 8.

² Lumen Gentium, Nr. 42 b.

sutvirtinimo metu ir melddamasis šv. Dvasiai galiu drąsiai sakyti: “Aš visa galiu tame, kuris mane **stiprina**” (Fil 4, 13).

Baigiant dar norėtusi paminėti nuodėmę, su kuria kovojant **tvirtumas** yra labai reikalingas. Juk Dievo baimė neleidžia nusidėti, o tvirtumo dovana užtikrina malonę. Čia tiesiog norėtusi prabilti apaštalo Pauliaus žodžiais, kurie, manau, labiausiai išreiškia, kas yra **tvirtumo dovana**: “Pagaliau būkite tvirti Viešpatyje ir jo galybės jėga. Apsiginkluokite visais Dievo ginklais, kad galėtumėte išsilaikyti prieš velnio klastas. Mes grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose. Todėl imkitės visų Dievo ginklų, kad galėtumėte piktąją dieną pasipriešinti ir, visa nugalėję, išsilaikyti. Tad stovėkite, susijuosę strėnas tiesa, apsilikę teisumo šarvais ir apsiavę kojas ryžtu skleisti taikos Evangeliją. O svarbiausia, pasiimkite tikėjimo skydą, su kuriuo užgesinsite visas ugningas piktojo strėles. Pasiimkite ir išganymo šalną bei Dvasios kalaviją, tai yra Dievo žodį. Kiekvienu metu meldkitės Dvasioje visokeriopomis maldomis ir prašymais. Be paliovos budėkite, malda užtardami visus šventuosius.” (Ef 6, 10 – 18)

Kūrybinė užduotis

Būti, išlikti tvirtam kai sunku – visiems nelengvas išbandymas. Kaip jūs priimate sunkumus, išbandymus, pažeminimus? Kodėl kartais susvyruojate? Kas jus gąsdina, ko jūs bijote?

I užduotis

Prisiminkite kelias konkrečias situacijas iš savo gyvenimo. Įrašykite jas į tuščias vietas.

Kas dažniausiai suduoda smūgį?

Kas yra daroma, sakoma, kai tai tampa man tvirtumo išbandymu?

Kodėl tai sunku? Skaudina?

Kokia būna mano pradinė reakcija?

Kaip galėčiau atsakyti panašiai kaip Kristus?

Atradimų patikrinimo sąrašas	TAIP	NE
Ar esu artimas žmonėms, kurie mane skaudina?		
Ar tie žmonės gerai mane pažįsta?		
Ar daugiausiai esu žeminamas namie?		
Mokykloje?		
Bažnyčioje?		
Draugų?		
Ar esu patenkintas savo pirma reakcija?		
Ar man sunki krikščioniška reakcija?		

Po šios savi-apklauskos, padarykite du patarimų plakatus: DARYK - NEDARYK. Gal būt pradžia jau parašyta, o jaunimas turi papildyti.

DARYK

NEDARYK

Melski kantrybės ir Dievo pagalbos. Atleisk Sąžiningai vertink save ir situaciją. Peržvelk ar joje nėra lašelio tiesos.	Neieškoti būdų atkeršyti. Nekaltink. Neleisk neigiamiems pojūčiams valdyti tavęs. Neleisk skausmui trukdyti tau tobulėti.
---	--

II užduotis

KAS TAVE VEIKIA?

Pieštuku paryškinkite eilutes prie kiekvienos situacijos. Jeigu tai jus kankina labiausiai, nuspalvinkite visą eilutę, jeigu jus tai nelabai jaudina, tik truputį – taip sudarysite savo diagramas.

Jokios baimės

Šiek tiek

Dažnai nerimauju

Siaubingai bijau

Būti nevykėlis

Būti atstumtas

Atrodyti kvailai

Būti davatka

Būti vienišas

Būti pažemintas

Nusidėti

III užduotis

ALELIUJA SIURPRIZAS

Ant ilgo popieriaus lapo – transparanto - vienoje pusėje didelėmis raidėmis užrašykite ALELIUJA. Ant kitos pusės surašykite visus rūpesčius, baimes, problemas, kliūtis ir priežastis, nerimus – viską, kur jums reikia Šventosios Dvasios pagalbos tvirtumo dovanos. Velykų rytą ar jūsų grupės velykinio susitikimo metu atiduokite savo rūpesčius Dievui į rankas – prie transparanto pririškite, pritvirtinkite balionus, pripildytus helio ir sukalbėję malda, paleiskite transparantą į dangų.

Jauno žmogaus liudijimas

“Gyvename iš meilės kažkam, kas vyksta dabar”. Prieš du metus būčiau pasakius, jog šie žodžiai nieko verti, jog juose nematau jokios prasmės ir tai tik paistalai. Iš tiesų, kai dabar pagalvoju, kokią gyvenimą gyvenau, baisu darosi. Man tebuvo 15-16 metų, man rūpėjo linksmybės (tada linksmybės buvo alkoholis, rūkalai ir t.t). Viso to man reikėjo, kad pritačiau prie “draugų” ir, aišku, būdavo linksma, nes iš tikrųjų nesupratau, ką reiškia gyventi linksmai. Į Bažnyčią eidavau, bet eidavau tik dėl to, kad paskui pas močiute eidavome valgyti pietų, ten susitikdavau su pusseserėmis ir t.t. Vaikščiojau užsimerkus, nemačiau nieko gražaus, nieko įdomaus, nieko gero. Šeimoje buvo problemų, kurias išgyvendavau sunkiai. Kuo tų problemų daugėjo, tuo labiau mano patirtis augo ir ji pradėjo kalbėti protui. Pradėjau vis daugiau mąstyti, ką aš darau?, kokią gyvenimą gyvenu?, ar to man tikrai reikia?, ar noriu kartoti kitų klaidas? Sunkiai ėjosi, bet atėjau iki sankryžos, kur stovėjo Kristus. Tada man galutinai reikėjo apsispręsti, KO MAN REIKIA IŠ GYVENIMO? Žengiau žingsnį link Jo. Pasirinkau nuorodą, kur buvo užrašyta Jėzus. Jis man siuntė žmones, kurie padėjo keltis, kai krisdavau, kurie sakė “nepasiduok”, kai norėjos nuleisti rankas. Pamažu pradėjau suprasti žodžio LAIMĖ prasmę. Nuo “draugų”, kurie man sakė, kad jei nori linksmybių yra alkoholis, aš

pradėjau tolti, jie nesuprato, kodėl. Buvo labai sunku, nes nežinojau, kas dedasi, kas many keičiasi. Pradėjau pasitikėti žmonėmis, nes anksčiau, aš jų tiesiog bijojau, viską išgyvendavau pati, savy. Pradėjau dalyvauti krikščioniskose stovyklose, renginiuose ir kitokioje veikloje. Mane tai užkabino, aišku ne iš karto supratau, kad Kristus tampa mano Draugu. Bet kuo toliau, tuo labiau į tai gilinausi. Pats didžiausias išbandymas man buvo, kai manęs paprašė, kad vežčiau jaunimą į LJD, kad būčiau už juos atsakinga. Iš pradžių išsigandau, bet paskui tai priėmiau kaip Kristaus man siųstą išbandymą. Tas išbandymas man pavyko, viskas buvo nuostabu, tą egzaminą aš išlaikiau. Paskui ilgai mažčiau, kad gyvenimas, kurį dabar bandau gyventi, man labai patinka, nes kiekvieną dieną aš vis daugiau šypsodavau, kiekvieną dieną būdavau vis linksmesnė. kažkas keitėsi, stipriai keitėsi ir man tas labai patiko. Mano siela tapo tvirtesnė, aš pati tapau tvirtesnė, kas anksčiau man būdavo didelės bėdos, dabar - tai tik smulkmena. Pradėjau mūryti savo gyvenimo plytas, nes anksčiau aš tik galvojau, kad mūrijau, bet pamiršdavau tarp plytų cemento uždėti, todėl viskas sugriuvo, o dabar nesugrius, nes statau tvirtą gyvenimą. Kuo toliau, tuo labiau Dievas mane tikrino, ar aš tikrai noriu būti su Juo, tą patikrinimą aš laikau, man siųstus išbandymus, stiprius išbandymus, kuriuos man padėjo išgyventi Draugai. Norėdama pasiekti kalno viršūnę, turėjau palikti slėnį, bet iš tikrųjų aš to slėnio nepalikau, aš tik kopiu į viršų ir kopdama mačiau GROŽĮ. Tą Grožį matau ir dabar. Aš pradėjau kvėpuoti, nes galiu kažkuo pasitikėti, galiu šauktis Kristaus ir Jis mane girdi, tai atskleidžia visa, kas vyksta aplink. Dabar turiu labai daug draugų, kurie man yra labai artimi, kuriais galiu pasitikėti 100%. Ir kai man žmonės sako, kad nėra draugų, kuriais gali pasitikėti 100%, aš tvirtai jiems atsakau, kad YRA. Žinau, kad Jėzus yra Tikras Draugas, kuris mane myli ir Jis man siunčia žmones, kuriais galiu pasitikėti. Aš esu tuo tikra. Norisi nueiti prie pasaulio krašto, iškelti rankas į viršų ir šlovinti, šlovinti, šlovinti Jį. Ta savo gyvenimo patirtimi dabar aš galiu dalintis su visais, nes tai, kas įvyko, man yra LABAI STIPRU. Tai yra labai gražu. “Ačiū Viešpatie, kad davei daug brolių Tavo vardu, kad atečiau pas Tave. Ačiū Viešpatie, kad davei šypseną mūsų veiduose, kad kalbėtumėm apie savo meilę. Ačiū Viešpatie, kad pasaulį padarei savo namais, savo Dieviška karalyste, kad galėtume Tave mylėti ir būti mylimi, kur bebūtume!!!!”. Man labai svarbi yra 139 psalmė, nes joje suradau žodžius, tinkančius man, jie labai svarbūs, dalinuosi jais su visais: “Juk tu mano širdį sukūrei, užmezgei mane motinos įsčiose. Šlovinu tave, nes esu nuostabiai padarytas. Tavo visi darbai nuostabūs, –tai žinau labai gerai. Mano išvaizda tau buvo žinoma, kai buvau slapta kuriamas, rūpestingai sudėtas žemės gelmėse – tavo akys matė mane dar negimusį. Į tavo knygą buvo įrašytos visos man skirtos dienos, kai nė viena jų dar nebuvo prasidėjusi. Kokios nesuvokiamos man tavo mintys, Dieve, ir kiek jų daug! Mėginu jas suskaičiuoti –jų daugiau negu smėlio grūdelių. Ir net jei ir jų galą pasiekčiau, vis dar su tavimi tebebūčiau.”

Aurelija

Ištrauka iš Šventojo Rašto

Laiškas Romiečiams kviečia mus, kaip ir Gavėnios laikotarpis, pažvelgti į save, nusiėmus visus „rožinius akinius“, nekreipiant dėmesio į dėvimus firminius drabužius, į propaguojamą gyvenimo stilių, žvelgti į savo auginamą dvasią ir atsinaujinti.

Rom 12, 1 – 3

Dėl Dievo gailestingumo prašau jus, broliai, aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką, kaip dvasinį Dievo garbinimą. Ir neskite šiuo pasaulyu, bet pasikeiskite, atsinaujindami dvasia, kad galėtumėte suvokti Dievo valią, – kas gera, tinkama ir tobula.

Dėlei man suteiktos malonės, aš raginu kiekvieną iš jūsų nemanyti apie save geriau negu dera manyti, bet manyti apie save blaiviai, kiekvienam pagal Dievo duotąjį tikėjimo laipsnį.

→ Kiekvienas jaunuolis gauna ŠR ištrauką, kurią pradžioje vadovas garsiai perskaito. Tyloje dar kartą kiekvienas individualiai peržvelgia tekstą.

→ Grupėje diskutuojama:

- Impulsas:
 - Ką siūlo, o gal kartais nori „įpiršti“ mums dabartinis pasaulis (šeima, draugai, žiniasklaida, naujosios bendravimo technologijos ir t.t.)?
- Vadovas ant didelio lapo gali nupiešti žmogeliuką ir į jį iš visų pusių nukreiptas rodykles, prie kurių užrašoma „peršami“ dalykai. Šalia žmogeliuko ir rodyklių surašoma:
 - Kokią įtaką tai daro žmogaus vidiniam augimui (santykiui su pačiu savimi, aplinkiniais, Dievu)?

→ Individualus darbas „Asmenybės dėžutė”

- Iš popieriaus išlankstoma paprasta dėžutė su dangteliu arba apklijuojama tuščia arbatos dėžutė, arba tiesiog naudojamas vokas. Į dėžutę bus dedami lapeliai su atsakymais į tam tikrus klausimus.
- Žvilgsnis į savo vidų (atsakymai surašomi ant vieno lapo)
 - Koks aš esu: mano savybės, jausmai? Kokį šiuo metu auginu savo vidų?
 - Kodėl manimi dažniausiai didžiuojasi mano šeima, draugai, aš pats?
 - Kodėl manimi kartais nusivilia mano artimiausieji?
 - Kokios savybės manyje, elgesys man pačiam neteikia džiaugsmo, mane nuvilia?
 - Kaip norėčiau pasikeisti, kad koks būtų mano vidus, mąstymas...?
 - „Aš pasiryžtu...” (atsakius į klausimus raštu pasiryžkite vieną ar du dalykus, kažką savyje žingsnis po žingsnio keisti, taip kaip ragina ŠR žodžiai „pasikeiskite, atnaujindami savo mąstymą, kad galėtume suvokti Dievo valią...” Užrašytą pasiryžimą paryškinkite.
- Į dėžutę sudėkite atsakytus klausimus ir ŠR ištrauką.
 - Ant dėžutės užsirašykite savo vardą, kad kas nors ar pats nesumaišytum ir nepaimtum kito žmogaus dėžutės.
 - Ant dėžutės taip pat užsirašykite jums labiausiai patinkančią mintį ar žodį iš ŠR ištraukos Rom 12, 1 – 3.
- Vadovas su jaunimu trumpai diskutuoja, kaip sekėsi individualūs pamąstymai. Pasakoma, kad dėžutes pasidėtų namuose matomoje vietoje ir nepamirštų gavėnios laikotarpyje iki Šv. Velykų pasižiūrėti į savo dėžutės vidų ir ypatingai atkreipti dėmesį į pasirašytą pasiryžimą, ir melsti Dievo pagalbos, išlikti tvirtiems savo pasiryžimuose.
- Malda. Dar kartą perskaitoma ŠR ištrauka ir prašoma Šventosios Dvasios stiprybės ir tvirtumo stengiantis pasikeisti, atnaujinant savo mąstymą.

Žana d'Ark – Šventoji Joana Arkietė
1412 01 06 – 1431 05 30

„...Jinai viską darė geriau už kitus ne todėl, kad turėjo žinių; jinai išmanė kur kas mažiau už savo kareivius. Bet ji turėjo didelę širdį. Kiekvienas galvojo tikrai apie save, o jinai viena mąstė apie visus. Kiekvienas visų pirma saugojo save, o jinai nesisaugojo visai, nes iš anksto buvo pasryžusi bet kam...” Anatolis Fransas

Žana d'Ark gimė Prancūzijoje, mažame Domremi kaimelyje, kai visur aplink siautėjo karas su anglais, vėliau pavadintas Šimtamečiu (1337 – 1453 m.). Žana d'Ark žinojo apie karą nuo to laiko, kai prisiminė pati save. Karas buvo visur, nenumaldomas kaip likimas. Tarytum maras jis tuštino miestus ir kaimus, laukus pavertė kapinėmis, visur sėjo mirtį ir siaubą. Nuo pat vaikystės Žana d'Ark ir kiti kaimelio gyventojai neretai slėpdavosi netoli buvusioje saloje nuo keliaujančių kareivių, kurie apiplėšinėdavo kaimus ir iš to gyveno.

Ji buvo labai jautri bet kokiai neteisybei. Ji negalėjo pakęsti baisaus ir beprasmiško žiaurumo, kurį matė visur, įtūžio, kuris būtinai užgriūdavo ant paprastų ir vargšų žmonių galvų, dėl kurių ji visada labai sielojosi.

Nuo pat mažų dienų Žana d'Ark buvo auklėjama katalikiškoje šeimoje, kurie augino 5 vaikus, ji buvo jauniausia. Žana tvirtai tikėjo į Dievą, kiekvieną dieną ėjo išpažinties ir stengėsi džiaugtis kiekviena gyvenimo akimirka.

Būdama 13 metų ji pirmą kartą išgirsta savo globėjų balsus, vėliau mato vizijas - Šventojo Arkangelo Mykolo, Šventosios Kotrynos ir Šventosios Margaritos- jie liepia jai išvaryti anglius iš Prancūzijos ir vainikuoti Karolį Prancūzijos karaliumi Reimse. Šventasis Mykolas yra žinomas kaip kovotojas prieš piktąjį, o Kotryna ir Margarita – kankinės.

Vieną dieną, pakilus vėjui, laukuose ji suranda seną kardą. Vos sugrįžusi į kaimą, kurį jau atakavo anglų kariuomenės smogikai, ji tampa savo sesers žiauraus nužudymo ir išprievartavimo liudininke.

Po daugelio regėjimų šešiolikametė Žana d'Ark pagaliau ryžtasi vykti pas Karolį. Ji paprašo vietos valdytojo palydos ir ją gauna. Su kardu rankose, su vyriškais drabužiais, paskolintais jai, sėdasi ant arklio kurį jai nupirko susidėję Domremi gyventojai. ..

Karolis Žaną sutiko gana santūriai. Tuo metu buvo abstu aiškiaregių, tokių kaip Žana d'Ark. Visos jos tvirtino norinčios perduoti karaliui Dievo perspėjimus. Karalius išbandydamas šia naują kandidatę, įsimaišo į didikų būrį, bet Žana d'Ark jį atpažįsta, nors jis ir neišsiskiria savo drabužiais. Teologai patikrina jos tikėjimo žinias, vienuoliai vyksta į jos gimtą kaimą rinkti duomenų apie jos gyvenimą. Visi tyrimai "švarūs", Žana d'Ark - gera krikščionė, nesusidėjusi su velniu. Vadinasi, kai ji pranašauja, kad anglai, kurie laiko apgulę Orleaną, pasitrauks, kad karalius bus vainikuotas Reimse, kad Paryžius vėl paklus karaliui, o Orleano kunigaikštis grįš iš nelaisvės Anglijoje, reikia rimtai jos klausytis.

17 metų Žana tampa karvede. Ji neša iškėlusi vėliavą su įrašytais vardais: Jėzus, Marija. Pirmasis jos žygdarbis bus Orleano išlaisvinimas. 1429 metais balandžio 29 dieną jai pavyksta įsiveržti į ilgus mėnesius anglų apgultą miestą, kuris atrodė miręs. Nepaisydama karaliaus kariuomenės vadų nepasitikėjimo. Žanos drąsa susilaukė pripažinimo: strėlės pervertu mentimi ji dar randa jėgų išmeigti savo vėliavą ant priešų įtvirtinimų. Kareiviai ir vadai iškart prisijungia prie Orleano mergelės, kurią nuo šiol supa būrys raitelių.

Toliau pergalingai žengdama, Žana d'Ark priverčia karaliaus kariauną (aplinką?) keliauti į Reimsą ir ten vainikuoti Karolį Prancūzijos karaliumi. Kelyje miestai be jokio vargo atveria vartus Karoliui VII, kuris įžengia į Reimsą liepos 16 dieną. Rytojaus dieną išsipildo 2 pranašystė. Žana d'Ark stovi ten, šalia to, kuris jos padedamas tapo ryžtingu karaliumi. Po šio įspūdingo įvykio Žanos D'Ark vardas greit pasklido po visa šalį. Bet laimė netrūkus nusigrėžė...

Trečioji Žanos pasakota pranašystė neišsipildė. Ji norėjo toliau kovoti, bet karalius gailėdamas ginklų ir pinigų, grįžo į ten, kur visi buvo nusiteikę prieš Žaną ir jos nebeklausė. Karalius atsidėkodamas Žanai ir jos šeimai suteikia bajorystę ir tuo norėtų baigti šią draugystę.

1430 metais kovo pabaigoje Žana d'Ark su nedideliu būriu jai ištikimų karių - tai visa jos kariuomenė - vėl stoja į kovą, savo pačios nuožiūra. Tačiau vienas lankininkas paima mergelę į nelaisvę. Ji atiduodama Jonui Liuksemburgiečiui, kuris parduoda ją anglams už 10 000 svarų. Karolis net nebando užmegzti derybų. Žana d'Ark paaukojama susitaikymui tarp anglų ir prancūzų. Pasekmės tragiškos: pralaimėjimas Žanai reiškia jos dieviškos užduoties paneigimą, o anglai ją laiko ragana, kurią reikia nužudyti.

Anglai Žaną patiki bažnytiniam teismui, kuriam pirmininkauja ambicingas politinių interesų vedamas vyskupas. Žana d'Ark iš karto pasmerkta, ji negali turėti savo gynėjo. Anglai nori teisingo teismo, todėl renka liudijimus jos gimtame kaime, tarp kareivių. Tačiau žmonių pasakojimai tokie palankūs, kad juos tenka sunaikinti. Vyskupas perduoda Žaną civiliniam teismui ir prasideda tardymas – Žana tvirtai laikosi tikėjimo ir daug meldžiasi, tačiau kaltintojai jai neleidžia dalyvauti Šventose Mišiose. Atsakinėja ji drąsiai ir tiesiai į klausimus, piktina teisėjus, todėl posėdžiai uždaromi. Ją tardo suimtą, surakintą grandinėmis, nuolat muša, beveik neduoda valgyti. Tačiau ji išlieka tvirta.

1431 metais gegužės 23 dieną teologai paskelbia ją pagone, susidėjusia su piktosiomis dvasiomis, atskalūne, melage ir įtariama esant eretike. Skaitant nuosprendį, Žana iki šiol tikėjusi, kad Dievas ją išgelbės, pripažįsta savo paklydimus. Nuteista kalėti iki gyvos galvos, pasmerkta misti duona ir vandeniui, Žana apsivelka moteriška suknele. Tačiau kitą dieną ji vėl apsitaiso savo vyriškais drabužiais ir išsigina savo žodžių. Teologai vėl paskelbia ją grįžusiai į ereziją. Jos likimas nuspręstas. Perduota pasaulietiskam teismui. Žana D'Ark sudeginama gyva ant laužo, senosios turgavietės aikštėje, nesulaukusi nė 20 metų.

1457 metais dar kartą peržiūrėjus jos bylą, Žana buvo paskelbta nekalta, jai panaikinti visi kaltinimai. 1920 metais Katalikų Bažnyčios ji buvo pripažinta šventąja, lietuviškai dar minima Šventąja Joana Arkieta.

Akcija

Kviečiame jus meniškai akcijai – pakvieskite savo draugus ir artimuosius, kaimynus ir bendruomenes narius į kino seansą ar spektaklį.

Pirma – jums reikės susirasti patalpą, techniką ir filmą.

Antra – daugiau paplušėti – pastatyti dramą, bet tai jus labiau suvienys ir suteiks džiaugsmo.

Būtų smagu, kad ir bet ką pasirinkę, po visko dar pasidalintumėte išpūdžiais, aptartumėte tai, kas jums įstrigo, sukėlė klausimų.

Filmas: The Messenger: The Story of Joan of Ark (Pasiuntinys: Žanos D'Ark istorija) rež. Luc Besson, 1999m.

Drama: Claudia Bryan ir Kathleen Riley "Žanos d'Ark teismas". Parengė E. Manelis.

Pirmas veiksmas Laikas: pavasaris, 1431 m. Vieta: Prancūzija, Ruanas; teismo salė.

(Įeina Žana lydima antstolio)

Košonas: Ar Jūs esate moteris, kurios vardas "Žana, Dievo mergelė"?

Žana: Taip.

Košonas: Jūs stovite prieš šį teismą, kaltinama raganavimu ir stabmeldyste prieš mūsų tikėjimą ir mūsų Bažnyčią. Ar Jūs prisiekiate sakyti teisybę apie savo piktus juodus darbus?

Žana: Aš jums sakysiu tiesą apie viską, tik ne apie Dievo pranašystes. Net jeigu jūs nukirstumėte man galvą, aš jų neatskleisiu.

Bojeras: Jūs, Žana, esate kaltinama kerėjimu ir erezija. Jūs sulaužėte Dievo įsakymus nepaklausydama savo tėvų ir bandydama pati užbaigti savo gyvenimą. Jūs gyvenote amoraliai ir prieš Dievą užtraukėte sau gėdą, kai rengėtės vyriškais drabužėliais, tuo mesdama iššūkį padorumui ir Bažnyčios įstatymui.

Žana: Viskas, ką aš dariau, buvo liepta Dievo.

Lafontenas: Tu, beraštė mergina, skelbi tiesioginį bendravimą su Dievu. Kaip tu drįsti?

(Girdimas teisėjų pasipiktinimas ir murmėjimas.)

Bojeras: Papasakokite mums apie taip vadinamus girdėjimus?

Žana: Jie nėra "taip vadinami" - Šv. Mykolas, Šv. Kotryna ir Šv. Margarita atėjo pas mane mano regėjimuose tada, kai man buvo 13 metų. Jie liepia man vykdyti Dievo valią.

Košonas: Ir kokia yra Dievo valia?

Žana: Išvaryti anglus užkariautojus iš mūsų žemės ir paklusti Karoliui - teisėtam karaliui.

Bojeras: Kaip dažnai Jūs girdite tuos balsus?

Žana: Kartais keletą kartų per dieną, kartais vieną kartą per savaitę.

Lemetras: Ar Šv. Mykolas ateina pas jus nuogas ar apsirengęs?

Žana: Nejau Jūs galvojate, kad Dievas negali sau leisti aprenkti savo angelus?

(Pasigirsta teisėjų ir žiūrovų žodžiai: "šventvagiškos kalbos", "įžūlumas")

Košonas: Aš Jus išpėju - neatsakinėkite taip įžūliai.

Žana: Tada išpėkite ir savo teisėjus neklausti manęs tokių juokingų klausimų.

Košonas: Įvesk Lua.

(Antstolis palydi Lua į teismo salę.)

Košonas: Kai Jūs buvote kalėjime ar leidote laiką ten kalbėdamas su kaltinamąja?

Luazleras: Taip, aš norėjau išsiaiškinti, ar ji yra ragana. Taigi, aš jos klausiau daugybės klausimų ir jai kai ką patariau.

Košonas: Ką jūs jai patarėte?

Lua: Aš jai patariau šiame teisme nepasitikėti teisėjais.

Košonas: Ir kaip ji į tai reagavo?

Lua: Ji pareiškė, kad taip ir darys.

Košonas: Tai viskas. *(Lua išeina iš teismo salės)*. Aš pagarbiai pareiškiu šiam tribunolui, kad kaltinamoji nepasitiki šiuo teismu, kurio nariai - išsimokslinę bažnyčios tarnai. Aišku, kad bet kuris asmuo, kuris bijo Bažnyčios, yra raganautojas, eretikas arba kerėtojas.

Žana (piktai): Atsargiau su žodžiais! Jūs nesielgtumėte ir nekalbėtumėte taip, jei neturėtumėte blogio savo kūne ir sieloje.

Bojeras: Ar jūs neigiate tai, kad palikote savo šeimą ir susidėjote su kareiviais? Jūsų tėvai uždraudė jums tai daryti ir Dievo įsakymas sako: "Gerbk savo tėvą ir motiną".

Žana: Dievas mane kvietė. Jei aš turėčiau šimtą tėvų ir šimtą motinų, aš vis tiek būčiau atsiliepusi į jo kvietimą.

Lemetras: Jūs sakote, kad gaunate Dievo siųstas žinias per šventuosius apeinant ir Bažnyčią. Kodėl Jūs manote esanti geresnė už kitus, kad Dievas kalba tiktai su Jumis?

Žana: Aš nežinau, kodėl Dievas pasirinko mane, bet aš savo gyvenimu ir garbe jaučiu ir žinau, kad taip yra.

Košonas: Įveskite tą žmogų, kuris buvo pasiųstas į Domremi iširti šios moters abejotiną reputaciją. (Įvedamas tyrėjas.)

Bojeras: Tu neseniai atvykai iš Domremi. Tai ne tiesa, kad ši mergina besivadinti save "Dievo mergele" gyveno nuodėmingai ir skandalingai.

Tyrėjas: Ten girdėjau kai kuriuos gandus apie tai, bet aš negalėjau rasti įrodymų.

Bojeras: Bet ji išgarsėjusi savo amoralumu, raganavimu ir kerėjimais.

Tyrinėtojas: Priešingai, pone. Aš neradau jos gyvenime nieko tokio, ko aš nenorėčiau rasti savo nuosavos sesers gyvenime.

Košonas: Šis žmogus, tikriausiai, yra išdavikas ir melagis ir jis apkerėtas. Išveskite jį iš teismo. (Įeina anstolis ir jėga jį išveda.)

Lemetras: Įrašykite į protokolą, kad Žana pasirodė esanti žemos moralės.

Košonas: Dabar mes turime išnagrinėti tą baisią šventvagystę, kurią padarė ši moteris dėvėdama vyriškus drabužius bandydama nusižudyti nepaisant Bažnyčios įstatymų. Ji taip pat buvo eretikė ir bendravo su piktosiomis dvasiomis.

Lemetras: Žana, kodėl Jūs vilkėjote vyriškais drabužiais? Net ir neišprususi valstiečių mergina privalo žinoti, kad pagal Bibliją tai yra nuodėmė?

Žana: Kadangi aš tarnauju Dievui ir vykdu Jo valią, aš nemanau, kad tai blogas dalykas. Kai Dievas man įsakys, aš nusimesiu vyriškus rūbus.

Bojeras: Bažnyčia yra Dievo balsas žemėje. Bažnyčia įsakė jums grįžti į dorą gyvenimą ir dėvėti rūbus atitinkančius jūsų lytį.

Žana: Kai aš darysiu, kam mane Dievas pasiuntė į šį pasaulį, aš užsiviksiu moteriškus rūbus. Dievo kareiviui iš tikrųjų daugiau pridera rengtis kareiviškai.

Košonas: Ar Jūs neigiate, kad sulaužėte šventą įžadą nebedėvėdama moteriškus apdarus ir atsisakydama eiti savo moteriškas pareigas?

Žana: Viską, ką aš dariau buvo Dievo liepta. Kai dėl "moteriškų pareigų", tai aplink yra daugybė tokių, kurios atlieka tai.

Bojeras: Žinoma, Jūs netikite, kad savižudybė yra Dievo valia? Jūs žinote, kad tai prieštarauja Dievo įsakymams ir Bažnyčiai.

Žana: Aš niekad nebandžiau nusižudyti.

Lemetras: Dokumentuose įrašyta, kad po paėmimo į nelaisvę, Jūs norėjote šokti žemyn nuo bokšto.

Žana: Aš tiktai bandžiau pabėgti. Aš bijojau pakliūti į anglų rankas. Aš niekad neketinau nusižudyti. Aš pasitikėjau Dievu, kad jis apsaugos mane nuo pikto.

Košonas: Gerai pasakyta, moterie. Jūs protinga, aš neabejoju.

Bojeras: Jūs esate protinga, bet tai todėl, kad esate ragana ir eretikė. Jūs statote save virš Bažnyčios ir skelbiate, kad galite tiesiogiai kalbėtis su šventaisiais ir Dievu.

Lemetras: Kaip galite mums įrodyti, jog tos pranašystės eina nuo Dievo, o ne nuo velnio?

Žana: Aš negaliu jums parodyti ženklų. Aš išipareigojau neatskleisti tai, ką man balsai sako. Aš tikiu, kad esu Dievo išrinkta ir tai aš taip tvirtai žinau, kaip kad Dievas iš tikrųjų yra.

Lemetras: Teismo nariai, drįstu pareikšti, kad ši moteris nuoširdžiai tiki, jog girdi tuos balsus.

Tačiau mokyti Bažnyčios žmonės mano, kad tie balsai eina ne nuo Dievo, o nuo velnio.

Košonas: Žana, ar Jūs leidžiate sau galvoti, kad tie Jūsų balsai yra tiktai velnio triukai, kuriais jis bando įstumti Jus į ereziją.

Lemetras: Iš tikro, jei sutiksime su tuo, tai Jūs būsite paskelbta nekalta ir nepakaltinama jokiais piktadarystėmis.

Žana: Aš niekad nesutiksiu su tokiu teiginiu. Aš žinau, tai geri balsai. Jie šventi ir yra Dievo, o ne velnio siųsti.

Košonas: Ar Jūs pareiškiate, kad stovite virš Bažnyčios doktrinos?

Žana: Aš prisipažįstu Bažnyčios mokslą visuose dalykuose, bet aš privalau vykdyti Dievo valią, kaip aš tai suprantu. Mano balsai yra šventi ir Dievas pasirinko mane - tai viskas, ką aš žinau.

Bojeras: Atrodo, kad šis teismas šiai moteriai turi skirti kokią nors kūno bausmę, norint, kad ji išpažintų savo eretinius darbus.

Žana: Iš tikrųjų, jeigu Jūs nuo mano kūno po vieną nutrauksite rankas ir kojas ir išvarysite mano sielą iš mano kūno, aš negalėsiu jums nieko kito pasakyti.

Košonas: Žana, valstiečių dukra iš Domremi, mes pakankamai prisiklausėme Jūsų melagysčių ir išsisukinėjimų. Dabar teismas turi nuspręsti ar Jūs paklusote Dievo ir Bažnyčios įstatymams, sulaužydama ketvirtą Dievo įsakymą - vilkėdama vyriškus rūbus ir bandydama tyčia sužeisti savo kūną ir, kas yra pats blogiausias dalykas, užsiiminėjote erezijomis ir pasiskelbėte esanti virš Bažnyčios ir jos įstatymų. Dabar laikas atšaukti savo žodžius, atsisakyti savo įsitikinimų, ir pasiduoti, pripažįstant Dievo mokytų žmonių nuomonę, kurie skelbia, jog Jūs suklydote ... Jei Jūs nesutiksime su Bažnyčios valdžios nuomone visuose dvasiniuose dalykuose, Jūs turėsite prisiimti visas eretinės veiklos pasekmes.

(Tribunolas balsuoja.)

Dabar jaunuoliai, kurie vaidina žiuri, nagrinės šio atvejo faktus ir priims nuosprendį.

Kas iš tikrųjų atsitiko? Po to, kai jaunuoliai priėmė nuosprendį, vadovas pateiks tikrą išvadą.

Po grupės nuosprendžio ir vadovo tikrosios išvados paskelbimo, pereinama prie paskutiniojo veiksmo.

Antras veiksmas

Laikas: Gegužės 30 d., 1431 metai, 9 val. ryto.

Vieta: Ruanas, turgavietė.

(Žana lydimą teismo anstolio eina į nuosprendžio vykdymo vietą.)

Žana: Mano kūnas bus paverstas pelenais. Aš geriau norėčiau, kad man septynis kartus nukirstų galvą, o ne sudegintų.

(Vienas iš teisėjų Lua žengia į priekį, norėdamas prašyti Žanos atleisti jam, bet anglų kareiviai nustumia jį. Žanai ant galvos uždedama smaili kepurė, ant kurios užrašyta: "Eretikė, atskalinė, stabmeldė" Ant pakylės užrašas: "Žana - melagė, žmonių suvedžiojotoja, burnotoja prieš Dievą, įžulioji, netikinti Jėzaus Kristaus mokymui, pagyrūnė, stabmeldė, žiaurioji, velnių iššaukėja burtų keliu, eretikė".)

Košonas *(skaito tokį pareiškimą):*

"Mes pareiškiamo, kad Jūs Žana, vadinama mergele, esate pripažinta kalta dėl tikinčiųjų skaldymo, stabmaldystės, velnių iššaukimo burtų keliu ir kitų įvairių nusikaltimų. Bažnyčia visad priima paklydėlius. Mes manėme, kad Jūs atsivertėte. Mes labai apgailestaujame, kad Jūs vėl ir vėl grįžote prie tų nusikaltimų, kaip šuo grįžta prie savo vėmalų. Kadangi Jūs nenustojote daryti blogus darbus mes pareiškiamo, kad Jūs eretikė ir esate atskiriama nuo bažnyčios. Pagal tokį nuosprendį mes atskiriame Jus nuo bažnyčios bendruomenės kaip užkrėstą galūnę ir perduodame Jus žemiškam teismui tuo pat metu prašydami elgtis su Jumis humaniškai Jūsų gyvybės ir galūnių atžvilgiu."

(Du pareigūnai sugriebia Žaną ir nuveda prie pakylės, kur paruoštas laužas.)

Žana: Prašom, leiskite man turėti kryžių! *(Anglų kareivis greit padaro medinį kryžių ir paduoda jai. Iš greta esančios bažnyčios atnešamas didesnis kryžius ir paduodamas jai. Tada Žaną pririša prie stulpo.)*

Žana: Ruanai, Ruanai, ar man čia reikia numirti? O, Ruanai, aš bijau, kad Tu nukentėsi dėl mano mirties. Jėzau! Padėk man!

Anglų kareivis: Tepadedu mums Dievas - aš bijau, kad mes sudeginome šventąją ...*(Liepsnos ryja jos kūną. Jos pelenai surenkami ir išmetami į upę.)*

Aitvaro uodegos gaudymas

Priemonės: trumpas virvagalys arba drabužio skiautė.

Grupė suformuoja grandinę – tvirtai laikomasi už pečių ar klubų. Paskutiniam grandinės nariui prisegama virvinė uodega (laisvai pritvirtinta).

Aitvaro galva stengiasi sugauti savo uodegą.

Kitas variantas - suformuoti dvi grupes, du aitvarai tuo pat metu stengiasi pavyti savo uodegas.

(Asmeninio tvirtumo išbandymo žaidimai)

Linksmi pritūpimai

Visi stiprūs žmonės moka pritūpti. Pritūpimai labai naudingi, nes stiprina kojų raumenis. Šį kartą pritūpimus šiek tiek pasunkinsime ir dalyvius pralinksminsime.

Padarykite 10 pritūpimų: ant pirštų galų; išskėstomis rankomis prieš save laikydami laikraščio lapą; tarp kelių laikydami teniso kamuoliuką; už nugaros abiem rankomis laikydami svarelį ar kitą daiktą; ant galvos laikydami stiklinę su vandeniu ir prilaikydami ją viena ranka.

Išsilaikyk ant vienos kojos

Visi žaidėjai išsiskaičiuoja po du ir sustoja poromis ant vienos kojos, rankas laikydami sukryžiaavę ant krūtinės. Davus ženklą „Pradėk“, kiekvienas, petimi suduodamas į kitą žaidėją, stengiasi išmušti jį iš pusiausvyros ir priversti jį kita koja paliesti žemę.

Kiekvienas, kuris žemę paliečia kita koja, išeina iš žaidimo. Žaidžiama, kol pasilieka vienas nugalėtojas.

Žaidžiama vieną kartą ant dešinės, kitą kartą ant kairės kojos.

(Meditacinis, pamąstymo)

Atrama kitiems žmonėms

Priemonės: plytos (akmenys), žvakė, meditacinė muzika, kelios pastatų nuotraukos ar paveikslai.

Grupė susėda ratu, siunčiamos kelios plytos (akmenys), prašoma, kad visi iš eilės pasakytų, kokios kyla asociacijos. Plytą reikėtų padėti ir viduryje, kad visi ją matytų.

Grupės prašoma išvardyti kuo daugiau situacijų, kur naudojamos plytos. Parodomi pastatų paveikslai ir jie palyginami su viena plyta arba netvarkinga jų krūva. Kelias minutes pakalbama apie tai, dėl ko vyksta progresas, kas iš plytų krūvos padaro gražų ir tvirtą pastatą.

Vadovas:

-Pagalvok, kas pavertė plytas nuostabiu pastatu? Tam reikėjo statybininkų, inžinierių.

-Susimąstyk, ką reiškia, kai sakome: „Tu esi tikra plyta... kažkas, kuo galima pasitikėti, kas visada bus geriausia.“

Užbaigiama skambant tyliai muzikai. Visiems pateikiamas klausimas pasvarstymui: „Koki savyje turiu turta, kuris galėtų tapti atrama kitiems žmonėms?“

Giesmė

G Am G Am
Apglėbk, Viešpatie, mane

G Am G
Užliek Šventąja Dvasia

Em
Aš noriu būt šventas

Am
Aš noriu būt šventas.

C D G
Tyras kaip šaltinis. /2x

Es F G
Apjuosk, Dieve, Tiesa,

Es F G
Suteik teisumo sparnus.

Es F B
Apauk kojas ryžtu, ir eisiu.

C D
Ir skelbsiu Tavo žodį.

Čia galite rasti giesmės atlikimo įrašą: <http://juras.lzuu.lt/giesmes/index.php?g=10>

Bendruomeninė malda

Vienas Dievas yra, vienas Dievas žino, vienas Dievas gali, vienas Dievas yra tvirtumas. Tokia yra tiesa ir mūsų tikėjimas tai leidžia mums diena po dienos vis geriau suprasti.

Galvodami apie kantrią, tvirtą Žaną D'Ark ir žinodami, kad ji tokia išliko kentėjimų, puolimų, įkalinimo ir išbandymų laiku, manau, kad ne vienas užduodame sau klausimą, kaip jai tai pavyko?

Žanos pavyzdys mums yra puikus liudijimas, kaip išlikti tvirtam ypatingai tuomet kai esi gundomas išduoti Viešpatį.

Štai malda, kuria meldėsi Žana D'Ark teismo proceso metu. Kai jos teisėjai paklausė, kas jai patarinėja ir kokių balsų ji klausosi, Žana atsakė:

- Aš prašau Viešpaties ir Mergelės Marijos, kad atsiųstų man savo patarimą ir paguodą – ir jie atsiunčia.

Teisme paklausus, kaip ji kreipiasi į savo globėjus, ji atsakė:

- Švelnūs Dieve, gerbdama Tavo Šventąją Kančią, drįstu prašyti: jei myli mane, apreišk, ką turiu atsakyti. Tebūna tau malonu mane pamokyti.

Ši Žanos D'Ark malda yra siūloma dvasinio pavojaus metu.

Tačiau šiandien mes norime jūsų paprašyti bendruomeninės maldos metu:

- pradžioje viename dideliame lape surašyti situacijas, kuriose jūs galite būti dvasiniame pavojuje. Situacijas, kuriose jums tiesiog yra sunku būti tikinčiu pvz.: mokykloje, darbe, draugų būryje, tuomet, kai esi toli nuo savo bendruomenės, kai tau užduoda klausimus apie Dievą ir tu nežinai, ką pasakyti, namuose, kai tavo artimieji šaiposi iš tavęs, jog lankaisi bažnyčioje. Tuomet, kai Tau tikrai stinga tvirtumo, jog galėtum drąsiai pasakyti: „Taip, aš tikiu Dievu! Man tai yra svarbu! Aš liudiju, kad tikėjimas pakeitė (keičia) mano gyvenimą...“

- Paskui bendruomeninėje maldoje melskitės, kad Viešpats per Šventąją Dvasią apdovanotų jus tvirtumu visada būti ir visa savo esybe liudyti tikėjimą. Ryte, vakare, vasarą, žiemą, dirbant, mokykloje, kieme, bare, šokiuose, su mylimu žmogumi, draugais, pažįstamais ir nepažįstamais, vargšais, turtingais... Sukurkite savo malda kuria galėtumėte melstis esant tokioms situacijoms, kai pristigsite jėgų atsilaikyti gniuždančiai pasaulio jėgai.

- Arba bendruomeninėje maldoje išsakykite savo dvasinio pavojaus situacijas. Po kiekvienos visi kartu melskite: „Šventoji Dvasia, suteikti mums tvirtumo liudyti tikėjimą ir nugalėti visa kas skiria mus skiria nuo mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus.“